

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 6212205428
Dátum vydania rozhodnutia: 20.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6212205428.10

ROZSUDOK

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu SKP, k.s., Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, IČO: 44 915 691, správca konkurznej podstaty úpadcu AGRONOVA spol. s r.o. v „konkurze“, Pekárenská 223, 980 02 Jesenské, IČO: 31 637 680, zastúpeného TOMÁŠ KOHÚT advokátska kancelária, s.r.o., Námestie SNP 74/28, Zvolen, proti žalovanému JUDr. J. A., nar. XX. Y. XXXX, M., zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, o zaplatenie 170.000,- eur., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013-342 z 19. decembra 2019, v znení opravného uznesenia 45Cbi/3/2013-430 z 20. augusta 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013-342 z 19. decembra 2019 v znení opravného uznesenia č. k. 45Cbi/3/2013-430 z 20. augusta 2020 v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislých výrokoch o náhrade trov konania a poplatkovej povinnosti p o t v r d z u j e.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručенou súdu dňa 14. augusta 2012 si žalobca uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie sumy 170.000,- eur titulom náhrady škody. Nárok si žalobca uplatnil v zmysle ustanovenia § 8 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb., Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV“), v zmysle ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon, alebo mu ich uloží súd. Uviedol, že žalovaný finančné prostriedky úpadcu bez súhlasu súdu vložil do nebankovej spoločnosti CI HOLDING, a.s., v „konkurze“, IČO: 36 020 095 (ďalej aj „CIH“), ktorá nie je schopná ich vrátiť, pretože na túto spoločnosť bol vyhlásený konkurz, a tak svojím konaním spôsobil veriteľom škodu v sume 170.000,- eur.

2. Ďalej uviedol, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24K 142/00 - 66 zo dňa 21. septembra 2000 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Ivan Bablena, so sídlom Banická 871, Veľký Krtíš (žalovaný). Uznesením 36-24K 142/00-Že-368 zo dňa 24. augusta 2011 bol JUDr. Ivan Bablena zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu AGRONOVA, spol. s r.o. „v konkurze“, Pekárenská 223, Jesenské a súd ustanovil za správkyňu konkurznej podstaty v tejto veci JUDr. Ing. Veroniku Škodovú, M. M. Hodžu 9, Banská Bystrica (žalobca). Zároveň týmto uznesením bola uložená JUDr. Ivanovi Bablenovi povinnosť riadne informovať novoustanovenú správkyňu a dať jej k dispozícii všetky doklady a predložiť podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov. Ďalej poukázal na to, že sa JUDr. Ivan Bablena proti uzneseniu zo dňa 24. augusta 2011 č. k. 36-24K 142/00-Že-368, ktorým ho súd zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu AGRONOVA, spol. s r.o. „v konkurze“, Jesenské odvolal a najvyšší súd uznesením 3Obo/82/2011 zo dňa 20. decembra 2011 napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

3. Po zrušení rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 45Cbi/3/3013-151 zo dňa 12. novembra 2015 uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1Obo/3/2016 zo dňa 8. júna 2016 konajúci súd doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a z podania žalobcu, ako aj z vykonaného dokazovania na pojednávaní dňa 7. novembra 2017 zistil, že námietka žalovaného ohľadom litispendencie nie je dôvodná, pretože žaloba, v ktorej si žalobca uplatnil náhradu škody bola uplatnená na súde dňa 14. augusta 2012. Žalobca podal trestné oznámenie, v rámci ktorého si uplatnil náhradu škody, dňa 9. októbra 2012. To znamená, že v trestnom konaní bola uplatnená náhrada škody následne po termíne 14. augusta 2012, preto v danom prípade označil námietku žalovaného týkajúcu sa prekážky už začatého konania v tej istej veci - litispendencie, za nedôvodnú.

4. Čo sa týka ďalšej námietky žalovaného, ohľadom správneho označenia žalobcu, súd konštatoval, že sa jedná o odstrániteľnú vadu, ktorá bola odstránená žalobcom v priebehu konania písomným podaním zo dňa 2. mája 2017 a následne na pojednávaní dňa 20. novembra 2019. Ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, z uvedeného dôvodu, konajúci súd na túto námietku žalovaného nebral zreteľ.

5. Súd konštatoval, že výška škody bola zisťovaná konkurzným súdom a určená v opatrení Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 36-24K/142/00-Že-361 zo dňa 20. augusta 2010. Pri jej zisťovaní konkurzný súd vychádzal zo stavu finančných prostriedkov uvedených žalovaným (úradný záznam z vyjadrenia žalovaného zo dňa 27. mája 2010) a ním predloženej konečnej správy zo dňa 2. decembra 2009, doplnenej dňa 23. februára 2010 a 26. marca 2010.

6. Súd ďalej zistil, že žalovaný, v konkurznom konaní vedenom proti CIH, a.s., podľa vyjadrenia správcu úpadcu Mgr. Filipa Osvalda, Kominárska 2-4, 831 04 Bratislava, si neuplatnil prihláškou žiadnu pohľadávku, a preto nie je účastníkom toho konkurzného konania.

7. Ďalej konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty od 28. novembra 2005 do 14. apríla 2009 investoval časť finančných prostriedkov, získaných ako výťažok z konkurzného konania úpadcu v uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmienek, vystavených spoločnosťou CIH, a.s. so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095, skutočnosť, ktorú žalovaný nespochybnil.

8. Pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu súd skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovaného.

9. Medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný investoval peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CIH. Súd konštatoval, že Zákon o konkurze a vyrovnaní neukladal správcovi povinnosť zložiť peniaze konkurznej podstaty v banke. Povinnosť správcu uložiť peňažné prostriedky, podliehajúce konkurzu na účet v banke s označením príslušnej konkurznej veci, vyplýva až z ust. § 10 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.

z. o správcoch, ktorý nadväzuje na zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, na ktorý citované ustanovenie aj výslovne odkazuje prostredníctvom poznámky s poradovým číslom 1). Preto nie je možné dospieť k záveru, že správca bol aj v konaniach, ktoré sa riadia právnou úpravou Zákona o konkurze a vyrovnaní zo zákona povinný zložiť peniaze konkurznej podstaty na účet v banke. Poukázal na to, že ZKV ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Bez ohľadu na to, či ich zložil na účet v banke, uložil do trezora, odovzdal do notárskej úschovy, alebo iba držal na pokladni, jeho povinnosťou bolo zabezpečiť, aby tieto peniaze - peniaze určené pre veriteľov - boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca nevyplatí veriteľom na základe rozvrhového uznesenia. Správca konkurznej podstaty je pri napĺňaní tohto záväzku oprávnený určiť spôsob uschovania peňazí sám, zo zákona je však povinný postupovať pritom s odbornou starostlivosťou. Výslovil názor, že práve povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, výslovne upravená v § 8 ods. 2 ZKV bola žalovaným porušená. Pojem „postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou“ nie je v Zákone o konkurze a vyrovnaní, rovnako ako v iných právnych predpisoch v ktorých sa tento pojem nachádza, obsahovo vymedzený. Súd prvej inštancie konštatoval, že ani nemôže byť, pretože nie je objektívne možné pozitívne vymedziť jeho obsah vymenovaním konkrétnych postupov správcu (advokáta, znalca, resp. inej odborne zdatnej osoby). ZKV jasne určil rámec, účel konania správcu a tento účel napĺňa správca samostatne zvolenými postupmi, ktoré smerujú k tomu, aby zistil rozsah majetku úpadcu, preveril pohľadávky uplatňované veriteľmi voči úpadcovi, majetok úpadcu speňažil a v zmysle pravidiel určených zákonom pomerne uspokojil veriteľov. V dôsledku toho je výkon funkcie správcu konkurznej podstaty náročný, vyžaduje si príslušné vzdelanie aj skúsenosti, takže ho môžu vykonávať iba osoby, ktoré svoju odbornú zdatnosť preukážu a ktoré sú následne zapísané v zozname správcov konkurznej podstaty.

10. Ďalej uviedol, že rovnako ako nie je možné vymedziť pojem odbornej starostlivosti z pozitívneho hľadiska, teda aké úkony sa ešte považujú za úkony vykonané s odbornou starostlivosťou, nie je možné ich vymedziť ani z negatívneho hľadiska, teda v zákone taxatívne vymenovať, aký konkrétny úkon správcu je už považovaný za úkon vykonaný v rozpore s odbornou starostlivosťou. V žiadnom právnom predpise sa preto skutočne nenachádza ustanovenie, ktoré by zakázalo správcovi konkurznej podstaty kúpiť zmenku od obchodnej spoločnosti z finančných prostriedkov konkurznej podstaty, alebo ktoré by výslovne upravilo, že pri nákupe zmenky správcom ide o konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou. To však neznamená, že v konkrétnom prípade a za konkrétnych okolností je takýto úkon konaním, pri ktorom správca postupuje s odbornou starostlivosťou. Konanie správcu je zároveň vždy nutné posudzovať vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu. V prejednávacom prípade správca konkurznej podstaty speňažil majetok úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Následne ich žalovaný investoval do zmenkových obchodov s obchodnou spoločnosťou CIH, a.s. Zákon o konkurze a vyrovnaní však neopravňuje správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neopravňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré sú už zo svojej podstaty rizikovými cennými papiermi. I keď mu to výslovne nezakazuje, ako bolo uvedené vyššie, neznamená to, že správca je na takúto činnosť oprávnený. Poukázal na to, že poskytnutie prostriedkov do podnikania iným subjektom, rovnako ako nákup cenných papierov v sebe objektívne zahŕňajú riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti. Takéto riziko je prítomné vždy, môže sa len líšiť miera pravdepodobnosti, že nastane. Žalovaný si bol vedomý rizika počínania, pri ktorom poskytol tretej osobe prostriedky konkurznej podstaty čo vyplýva aj z toho, že následne sa pokúsil splnenie záväzku CIH-u, a.s. zabezpečiť zmenkovým platobným rozkazom, ktorý bol vydaný Okresným súdom Bratislava V. Nákupom zmenky ako abstraktného cenného papiera sa majiteľ zmenky stáva veriteľom vystaviteľa zmenky ako dlžníka a nemôže ovplyvniť, za akým účelom vystaviteľ peniaze od neho prijal. Správca preto ani nemal ako ovplyvniť, akým spôsobom bude vystaviteľ zmenky CIH s prostriedkami nakladať a či bude podnikať takým spôsobom, že ich aj s dohodnutým výnosom vráti. Preto súd uzavrel, že išlo o rizikový obchod. Rizikovým bolo každé jedno uzavretie zmenkového obchodu, aj keď podľa samotného žalovaného mal dobré predchádzajúce skúsenosti s jeho zhodnotením. Skutočnosť, že odkúpenie zmenky so sebou implicitne nesie riziko, že táto zmenka nebude jej majiteľovi vystaviteľom vyplatená, mal správca ako osoba odborne zdatná poznať. Správcovi konkurznej podstaty a advokátovi preto skutočnosť, že nákup zmenky môže priniesť zisk, ale môže priniesť aj stratu, musela

byť známa. Oprávnenie správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretej osoby nie je možné vyabstrahovať zo ZKV aj vzhľadom na to, že správca nie je ani bežne oprávnený podnikateľ so samotnou konkurznou podstatou. Podnikanie môže vykonávať iba v prípade, ak do podstaty patrí podnik a v tých prípadoch správca vykonáva opatrenia potrebné na zabezpečenie jeho prevádzky podľa § 14b ZKV. Účelom tohto ustanovenia je zabrániť nehospodárnemu ukončeniu prevádzky, ktorá by mohla byť speňažená výhodnejšie ako aktívny podnik, než iba súbor vecí. Rozhodne ale citované ustanovenie neopravňuje správcu vykonávať s ostatnými časťami konkurznej podstaty podnikateľskú činnosť za účelom dosahovania zisku. Odkúpením zmenky správca dosiahol, že úpadca sa stal veriteľom CIH ako dlžníka, ktorému poskytol svoje peňažné prostriedky. Správca konkurznej podstaty však nie je oprávnený požičiavať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať tak úpadcovi nových dlžníkov. Naopak, jeho povinnosťou je prijať všetky plnenia úpadcových dlžníkov, ktoré mu majú na základe ich vzájomných právnych vzťahov plniť. Z uvedeného dôvodu sa v zmysle § 14 ods. 1 písm. g) ZKV vyhlásením konkurzu stávajú nesplatené pohľadávky a záväzky splatnými, aby úpadcovi ako veriteľovi mohli byť vyplatené všetky jeho pohľadávky. Je v rozpore so ZKV, aby úpadca vstupoval už po vyhlásení konkurzu do nových právnych vzťahov, v ktorých by mal neisté postavenie veriteľa z rizikového obchodu.

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že v neprospech žalovaného svedčí aj suma, ktorú vložil do zmenkového obchodu. Nákup zmenky je nákupom cenného papiera. Aj tie subjekty, ktoré sa na trhu venujú investovaniu cudzieho majetku do cenných papierov (napr. banky, investičné spoločnosti, obchodníci s cennými papiermi, ktoré investujú majetok vkladateľov alebo investorov) sú povinné rešpektovať pravidlá rozloženia rizika pri nákupe cenných papierov do ich rôznorodého portfólia tak, aby minimalizovali dopady investičného rizika. Investícia celej sumy do jediného cenného papiera od jediného emitenta je vysokorizikovým počínaním, ktoré sa rozhodne nedá vyhodnotiť ako odborná starostlivosť. Zákon o konkurze a vyrovnaní podobne pravidlá rozloženia rizika neobsahuje nie preto, že by nimi správca nemal byť viazaný a mohol investovať neobmedzene podľa vlastného uváženia, ale preto, že správca nie je oprávnený požičiavať majetok konkurznej podstaty na základe investície do cenných papierov vôbec. Správca zároveň o zámere vykonať rizikový obchod vopred neinformoval veriteľský výbor, ani konkurzný súd.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť výslovne uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou preto, že postup správcu s odbornou starostlivosťou je postup, pri ktorom správca maximalizuje výťažok z majetku úpadcu a zabezpečí, aby tento výťažok bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Pokiaľ výťažok použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nie to s odbornou starostlivosťou.

13. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Súd zistil, že sa majetok úpadcu v dôsledku konania žalovaného znížil o sumu, ktorú investoval do nákupu zmenky, pretože CIH, a. s. ako vystaviteľ zmenky úpadcovi finančné prostriedky nevrátil. Konštatoval, že na moment vzniku škody a jej výšku má vplyv skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo vymôcť finančné prostriedky od CIH, a. s. a zároveň vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky (28. mája 2012) už bolo žalovanému, ako bývalému správcovi zrejme, že dlžník je platobne neschopný, pričom vymáhanie plnenia bolo znemožnené v dôsledku právnych účinkov vyhlásenia konkurzu na neho. Plnenie zo strany dlžníka tak do konkurznej podstaty nebolo poskytnuté, čo potvrdil aj žalovaný, keď uviedol, že žiadne finančné prostriedky neboli zatiaľ zo strany CIH, a. s. vymožené. Zmenšením majetku úpadcu o sumu zodpovedajúcu zmenkovej istine tak vznikla žalobcovi škoda. V prípade, ak by žalovaný ponechal prostriedky získané speňažením na účte úpadcu a neinvestoval ich do zmenkových obchodov, ku vzniku škody by nebolo došlo.

14. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou zavinenia ako ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu, ktoré má subjektívny charakter. Zavinenie vymedzuje teória občianskeho práva ako psychický stav konajúcej osoby k jeho vlastnému úkonu a následkom tohto úkonu. Zavinenie je

založené na prvku vedomia, ktorým je predvídateľnosť vzniku škody a na prvku vôle, ktorá sa manifestuje tým, či konajúci výsledok konania dosiahnuť chcel, alebo či bol aspoň uzrozumený s tým, že následok konania môže nastať. Poukázal na to, že Občiansky zákonník v ust. § 420 ods. 3 upravuje zodpovednosť za škodu založenú na prezumpcii nedbanlivostného konania. Dôkazné bremeno o tom, že škoda nevznikla zavineným konaním spočíva na škodcovi, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť tým, že preukáže, že škodu nezavinil.

15. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalovaný vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu a advokáta vedel, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ na zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Vedel preto, že investuje peňažné prostriedky určené na rozdelenie veriteľov, dovtedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa však spoľahol na to, že zmenkový obchod bude úspešný a peňažné prostriedky sa do konkurznej podstaty navrátia. Konanie, kedy konajúci subjekt vie o možnosti spôsobenia škody, ale sa bez primeraných dôvodov spolieha, že škodu nespôsobí je tzv. vedomou nedbanlivosťou. Zároveň mal súd za to, že v danom prípade nešlo o nevedomú nedbanlivosť, ale je zrejmé, že si bol vedomý rizika, že záväzok nemusí byť splnený. Absentuje preto základný predpoklad nevedomej nedbanlivosti, podľa ktorej škodca nevie, že môže spôsobiť škodu, hoci by to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal.

16. Súd následne skúmal, či sa žalovanému podarilo preukázať, že škoda nevznikla jeho zavinením. Prihliadol k tomu, že správca vložil finančné prostriedky do zmenkových obchodov bez súhlasu konkurzného súdu a aj bez súhlasu konkurzných veriteľov a o zmenkových obchodoch informoval konkurzný súd až následne s informáciou, že podniká kroky na získanie finančných prostriedkov zo zabezpečovacích prostriedkov späť. Konštatoval, že žalovaný tak nemôže preniesť svoju zodpovednosť za konanie s odbornou starostlivosťou na nedostatočný dohľad konkurzného súdu. Správca súd o súhlas nepožiadala a o vykonanom obchode ho informoval až následne.

17. Súd sa stotožnil so s tvrdením žalobcu, že škoda na majetku úpadcu nevznikla momentom vloženia peňažných prostriedkov na účet zmenkového dlžníka, ale vznikla vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník svoj záväzok voči úpadcovi nesplní.

18. Súd poukázal na to, že žalobcovi bola opatrením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24K/142/00-Že zo dňa 20. augusta 2010 uložená povinnosť, aby súdne vymáhal od bývalého správcu finančné prostriedky z konkurznej podstaty, vo výške zo 170.000,- eur, ktoré bývalý správca JUDr. Ivan Bablena neodovzdal po skončení výkonu funkcie správcu na účet úpadcu. Z podanej konečnej správy zistil, že príjmy a výdavky správcu boli vyčíslené ku dňu 31. októbra 2009. Podľa výpisu z bežného účtu úpadcu v C. bol zostatok na účte vo výške 93,60 eur, t. j. o sumu 158.217,97 eur menej ako podľa schválenej konečnej správy mali byť v tom čase finančné prostriedky na účte úpadcu. Konajúci súd z podania žalobkyne zistil, že k výpočtu sumy dospela tak, že k sume určenej pre veriteľov vo výške 151.843,70 eur pripočítala výšku predpokladaných výdavkov vo výške 3.319,40 eur, ako aj doplatok konkurznej odmeny vo výške 3.142,47 eur. Z výslednej sumy 158.315,57 eur odpočítala zostatok na účte ku dňu 31. októbra 2019, t. j. sumu 93,60 eur. Zotrvala na svojom stanovisku, že minimálne vo výške 158.211,97 eur bola úpadcovi spôsobená škoda bývalým správcom konkurznej podstaty. Konštatoval, že z písomného podania z 16. septembra 2010 a naposledy aj z ústneho prednesu splnomocneného zástupcu JUDr. Jozefa Veseleho, podchyteného v zápisnici z pojednávania zo dňa 20. novembra 2019, nepochybne vyplýva, že bývalý správca vykonal vklad finančných prostriedkov do spoločnosti CIH, a.s. Bratislava, čím sa uskutočnil ich vklad na základe konfirmácie o uzavretom obchode.

19. S poukazom na uvedený výpočet žalobcu, ako aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 16. septembra 2010 a ústny prednes zástupcu žalovaného JUDr. Jozefa Veseleho, ktorý ani na poslednom pojednávaní konanom dňa 20. novembra 2019 nepochybnil skutočnosť, a to vloženie finančných prostriedkov JUDr. Ivanom Bablenom do spoločnosti CIH, a.s., mal súd vznik škody, zavinením žalovaného, za preukázaný žalobcom minimálne vo výške 158.211,97 eur, ktorý korešponduje s výpočtom žalobcu.

Súd preto žalobe podľa ust. § 420 Obč. zák. v spojení s ust. § 8 ods. 2 a 5 ZKV vyhovel. Vo zvyšku žalobu zamietol (11.788,03 eur) pre nepreukázanie škody v tejto výške.

20. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 86,14%, vzhľadom na jeho pomere úspechu v konaní s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

21. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v prejednávanej veci súd priznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku za návrh uznesením zo dňa 18. júna 2013 č. k. 45Cbi/3/2013-116 právoplatným dňa 23. júla 2013. Žalobca bol v konaní neúspešný len v nepatrnej časti, a keďže žalovaný nie je od poplatku oslobodený podľa § 4 ods. 2 cit. zákona a nebolo mu v konaní priznané oslobodenie ani podľa § 138 ods. 1 O.s.p. (ani podľa § 254 ods. 1 CSP), uložil mu povinnosť zaplatiť na účet krajského súdu súdny poplatok vo výške 10.200,- eur stanovenej podľa § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 a podľa položky 1a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Pre úplnosť súd dodal, že žalovaný bol oslobodený od poplatkovej povinnosti za podané odvolanie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013-168 zo dňa 8. decembra 2015, právoplatným dňa 29. decembra 2015.

22. Proti výrokom I., III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

23. V odvolaní odvolateľ poukázal na doterajší priebeh konania, najmä na doposiaľ v konaní vydané rozsudky a to rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013-151 zo dňa 12. novembra 2015, zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/3/2016 zo dňa 8. júna 2016, ďalší rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45Cbi/3/2013-236 zo dňa 5. decembra 2017, ďalšie zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/3/2018 zo dňa 18. júla 2018 a napokon na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45/Cbi/3/2013-342 zo dňa 19. decembra 2019. Uviedol, že súd prvej inštancie skopíroval odôvodnenie predchádzajúceho rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, odignoroval zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, neurobil žiadne dokazovanie. Rozsudok označil za zjavne predčasne vydaný, pričom vyslovil aj záver, že sa zakladá aj na nesprávnom právnom posúdení veci. V súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 158.211,97 eur s príslušenstvom konštatoval, že nie je vôbec jasné, z čoho daná suma pozostáva, akým spôsobom k nej súd dospel, nie je z neho zrejmé, či je táto suma dôvodná s prihliadnutím na prebiehajúce konkurzné konanie na spoločnosť CIH, a.s., ako aj s prihliadnutím na prebiehajúce trestné konanie, v ktorom bola uplatnená škoda 170.000,-eur, ktorého predmetom nevyhnutne musí byť aj ustálenie výšky škody minimálne pre účely stíhateľnosti takéhoto konania ako konania trestného. Namietal, že neboli doposiaľ preukázané základné predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody. Nárok uplatnený v tomto konaní je podľa jeho názoru nárokom z titulu zodpovednosti správcu konkurznej podstaty za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyslovil názor, že tvrdená protiprávnosť podľa § 8 ods. 2 ZKV predpokladá povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Hypotézu tejto normy označil za všeobecnú a zároveň abstraktnú, pričom jej obsahové vymedzenie je možné len cez špeciálnu a explicitne existujúcu zákonnú povinnosť. Musí ísť o povinnosť konkrétne existujúcu v špeciálnej norme Zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá explicitne musí byť vo forme normatívneho príkazu, alebo zákazu, ak by takýto v špeciálnom Zákone o konkurze a vyrovnaní existoval. Zákon č. 328/1991 Zb., podľa ktorého súd prvej inštancie postupoval, takýto príkaz alebo zákaz neobsahoval. Namietal, že neporušil žiadnu právnu povinnosť ustanovenú mu všeobecným právnym predpisom a neporušil ani žiadnu povinnosť, uloženú mu právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok, keďže žiadne takéto rozhodnutie v predmetnej veci neexistovalo. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Tdo/55/2015 zo dňa 18. januára 2017 vo veci Mgr. W. N. a rozsudok sp. zn. 3Tdo/9/2016 zo dňa 18. januára 2017 v spojení s rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 2To/11/2017

zo dňa 29. marca 2017 vo veci JUDr. F. M.. Uviedol, že v uvedených prípadoch ide o totožné veci, kde sudy vyslovili, že zo strany menovaných nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti. Výtýkal súdu prvej inštancie, že jeho návrh na vykonanie dokazovania v tomto smere bez náležitého objasnenia zamietol. Zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané jeho konanie so zlým úmyslom, práve naopak išlo o konanie v dobrej viere, čo nebolo spochybnené, rovnako ako nebola spochybnená skutočnosť, že sa ako správca na úkor úpadcov neobohatil. Poukázal na to, že firma CIH, a.s., do ktorej boli uložené finančné prostriedky úpadcov používala dobrú povesť, čo potvrdzuje vyjadrenie znalca, ako aj svedkov v konaní na súde prvej inštancie. Svedčí o tom aj skutočnosť, že krátko pred vyhlásením konkurzu jej W. poskytla vysoký úver, ktorý by nekredibilnému subjektu poskytnúť určite nemohla. Ďalej odvolateľ uviedol, že problém spoločnosti CIH vznikol až následne v konaní subjektu, ktorý odčerpával jej finančné prostriedky a ktorých ďalší osud je neznámy. Spoločnosť CIH ponúkala od roku 2004 správcovi cez uzavretie zmenkových obchodov výnosné podmienky, pričom výnosnosť bola vyššia ako v banke. Mal vedomosť o tom, že svoje obchodné transakcie mala poistené. Obchodné transakcie boli úspešné až do problémov, ktoré nastali na jar 2009 vplyvom ekonomickej krízy. Zdôraznil, že vzhľadom na tieto preukázané okolnosti sa dôvodne mohol spoliehať na to, že nenastane porušenie alebo ohrozenie zákonom chráneného záujmu. Poukázal ďalej na to, že so spoločnosťou CIH nebol prepojený ani personálne, ani kapitálovo, nezúčastňoval sa žiadnych akcií, či už spoločenských, športových a kultúrnych a pod. organizovaných touto spoločnosťou. Vloženie prostriedkov do spoločnosti CIH a.s. nezatajoval pred súdom, nakoľko štvrťročne pravidelne a včas podával podrobné správy o jeho činnosti, najmä čo sa týka príjmov a výdavkov a podľa zák. č. 328/1991 Zb. súd nevydával súhlas alebo nesúhlas na investovanie prostriedkov, nakoľko takýto súhlas nebol potrebný ani zo strany súdu, ani veriteľského výboru, pričom v jeho prípadoch veriteľský výbor zvolený ani nebol.

24. Žalovaný ďalej konštatoval, že škoda na majetku úpadcu nevznikla momentom vloženia peňažných prostriedkov na účet zmenkového dlžníka, ale vznikne vtedy, keď bude zrejmé, že dlžník voči úpadcovi neplní, v dôsledku čoho až k tomuto časovému momentu je zrejmé, v akej výške sa protiprávny úkon prejavil na majetku úpadcu. Predmetná suma vložená do CIH, a.s. Bratislava bola predtým v súvahe účtovaná ako finančný majetok a v súčasnosti musí byť evidovaná ako pohľadávka, čiže aj z toho vyplýva, že k zmenšeniu majetku úpadcu ešte vôbec nedošlo, lebo aj finančný majetok, ako aj pohľadávka tvoria súčasť majetku úpadcu. Zdôraznil, že predmetná suma bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CIH a.s., táto pohľadávka bola zo strany správcu uznaná, teda je považovaná za zistenú. Vzhľadom na uvedené označil rozsudok za predčasne vydaný. Odvolateľ ďalej namietal, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal jeho námietkou premlčania a to napriek povinnosti mu uloženej zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu z 18. júla 2018.

25. S poukazom na uvedené záverom uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol o veci predčasne, zmätočne, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu, ako aj predpokladov pre priznanie uplatneného práva na náhradu škody a premlčania.

26. K odvolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na odsek 38 a 39 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých je zrejmé, na základe čoho mal súd preukázaný jednak vznik, ako aj výšku škody. Uviedol, že nedoručenie zápisnice z pojednávania nemožno považovať za takú vadu, ktorá by bránila žalovanému riadne vykonávať jeho práva, nakoľko na pojednávaní bol prítomný jeho právny zástupca. V súvislosti so spochybňovaním záveru súdu o porušení povinnosti vykonávať funkciu správcu s odbornou starostlivosťou žalovaným, vyslovil názor, že súd vyčerpávajúco popísal postupy žalovaného pri výkone funkcie správcu, z ktorých je porušenie povinnosti žalovaného zrejmé a tieto aj riadne a logicky odôvodnil. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že investovanie finančných prostriedkov, patriacich do konkurznej podstaty do podnikania tretej osoby nie je v žiadnom prípade možné chápať ako konanie v záujme konkurzných veriteľov. Zdôraznil, že konkurzné konanie nie je ani pre veriteľov konaním, ktorého cieľom je dosiahnutie zisku. Je to konanie, v ktorom majú záujem o uspokojenie svojej pohľadávky z majetku úpadcu, preto akékoľvek rizikové obchody, aké vykonával aj žalovaný, sú v konkurznom konaní absolútne neprijateľné. Stotožnil sa s názorom súdu, že financovanie z konkurznej

podstaty do rizikových obchodov nie je konaním s odbornou starostlivosťou. Záverom poukázal na odsek 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd uvádza, že v zmysle vyjadrenia správcu úpadcu CIH a.s. Mgr. Filipa Osvalda si žalovaný neuplatnil prihláškou žiadnu pohľadávku a preto nie je účastníkom toho konkurzného konania.

27. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný písomným podaním z 27. januára 2020, v ktorom uviedol, že trvá na podanom odvolaní, ako aj na jeho všetkých dôvodoch, ako aj na jeho či už písomných, ako aj ústnych prednesoch počas celého konania.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po prejednaní odvolania s nariadením pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), v rozsahu a z dôvodov v odvolaní uvedených (§ 379 CSP a § 380 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

29. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia).

31. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní pred odvolacím súdom namieta, že pokračovaniu v konaní bráni prekážka iného skôr začatého a prebiehajúceho trestného konania (tzv. prekážka litispendencie), v ktorom si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody.

32. Prekážka skôr začatého súdneho konania (tzv. litispendencia) je upravená v ustanovení § 159 CSP, podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr. Táto prekážka je daná vtedy, ak na inom súde Slovenskej republiky je začaté konanie, ktoré má rovnaké strany sporu (účastníkov), rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Predmet konania je vymedzený petitom (výrokom) žaloby a základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami. Prekážka skôr začatého konania je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to zastavením konania. Prekážku skôr začatého konania môže zakladať aj nárok na náhradu škody uplatnený v adhéznom konaní, ak ten istý nárok bol následne uplatnený v civilnom sporovom konaní. Teda, prekážkou už začatého konania môže byť v prípade nároku na náhradu škody situácia, ak si tento nárok poškodený uplatňuje v trestnom konaní a súd v trestnom konaní o tomto nároku koná, teda neodkáže poškodeného s jeho nárokom na civilné sporové konanie.

33. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalovaný sa bránil námietkou prekážky litispendencie už na pojednávaní dňa 22. októbra 2015, s ktorou sa súd prvej inštancie vysporiadal v odseku 7 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie za správne, keďže z obsahu spisu vyplýva, že predmetná žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 14. augusta 2012 a žalobca podal trestné oznámenie, v rámci ktorého si uplatnil nárok na náhradu škody až 9. októbra 2012 (trestné oznámenie datované 9. októbra 2012 založené na čl. 205 spisu), obsah ktorého žalovaný doposiaľ ani na pojednávaní dňa 20. októbra 2021 nespochybnil, len všeobecne namieta prekážku skôr začatého konania. To znamená, že v trestnom konaní bola uplatnená náhrada škody následne až po 14. auguste 2012, preto v danom prípade nie je dôvodná námietka žalovaného, týkajúca sa prekážky už začatého konania v tej istej veci.

34. Žalovaný ďalej v odvolaní spochybňoval záver súdu prvej inštancie o porušení jeho povinnosti vykonávať funkciu správcu s odbornou starostlivosťou.

35. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

36. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ).

37. Podľa ustanovenia § 8 ods. 2 ZKV, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

38. Podľa ustanovenia § 8 ods. 5 poslednej vety ZKV, zbavením funkcie nezaniká správca zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

39. Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu sú nasledovné: a/ porušenie právnej povinnosti, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky predpoklady musia byť splnené kumulatívne, aby súd ohľadom nároku na náhradu škody mohol vysloviť svoj záver. Pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce splnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ. Žalovaný sa s poukazom na § 421 ods. 3 OZ môže zbaviť zodpovednosti za škodu, len ak preukáže, že škodu nezavinil.

40. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento sa zaoberal predpokladmi vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 OZ. Uvedené právne posúdenie je správne, pretože za škodu spôsobenú úpadcovi v konkurznom konaní v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty v súvislosti s výkonom funkcie správcu zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 OZ ako fyzická osoba. Vyplýva to zo skutočnosti, že správca je potrebné považovať za osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj voči úpadcovi a nemožno ho preto považovať len za zástupcu úpadcu, resp. konkurzných veriteľov. Práva a povinnosti správcu konkurznej podstaty sú vymedzené najmä v ustanoveniach zákona č. 7/2005 Z. z o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), resp. predtým platného a účinného ZKV a predstavujú výkon jeho právomoci. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno považovať za obchodno-závazkový vzťah podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nejde o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti. Výkon funkcie správcu podľa osobitného predpisu nie je tiež podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, hoci samotný správca môže byť podnikateľom (napr. advokátom). Na právny vzťah, ktorý sa týka správcu (aj bývalého správcu) a vyplýva z jeho osobitnej zodpovednosti za výkon funkcie, je potrebné aplikovať vždy režim Občianskeho zákonníka (sp. zn. 1Obo/10/2017). Súd prvej inštancie preto správne aplikoval právny režim Občianskeho zákonníka (§ 420).

41. Odvolací súd nesúhlasí s námietkou odvolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné a nepreskúmateľné v časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti žalovaného, príčinnej súvislosti a zavinenia. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca porušil svoju zákonnú povinnosť konať s odbornou starostlivosťou (§ 8 ods. 2 ZKV), ako aj s vysvetlením, v čom takéto konanie žalovaného v posudzovanom prípade spočívalo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný správca speňažil majetok konkurznej podstaty úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu (čo vyplýva z účelu ZKV vymedzeného v § 1 ods. 1 ZKV v spojení s § 2 ods. 2 ZKV). ZKV taxatívne nevypočítava všetky povinnosti správcu konkurznej podstaty pri spravovaní majetku úpadcu (pretože to prakticky ani nie je možné) a v tomto smere používa pre správcu konkurznej podstaty úpadcu termín „povinnosť konať s odbornou starostlivosťou“. Uvedené zahŕňa požiadavku konať pri výkone funkcie správcu s potrebnými odbornými vedomosťami a znalosťami, ktoré žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu - vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a praktické znalosti a skúsenosti pri výkone činnosti správcu - nepochybne mal. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný správca investoval finančné prostriedky, získané zo speňaženia konkurznej podstaty, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CIH, a.s., nekonal s odbornou starostlivosťou pri správe majetku úpadcu, keďže majetok úpadcu použil na rizikové investovanie do zmenky, čo predstavuje „rizikový obchod“, čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti

žalovaného konať s odbornou starostlivosťou. Konanie žalovaného správcu bolo v rozpore s účelom konkurzného konania, ktorým je pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu, ktorí si do konkurzu včas a riadne prihlásili svoje pohľadávky, pričom povinnosťou správcu je zvoliť taký postup, aby sa v konkurznej podstate naakumulovalo čo najviac finančných prostriedkov na uspokojenie konkurzných veriteľov. Pri naplňaní tejto povinnosti a účelu ZKV správcu konkurznej podstaty je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, za ktorú rozhodne nemožno považovať obchodovanie s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu napr. aj formou nákupu zmenky. Správca konkurznej podstaty úpadcu podľa ZKV, ale ani podľa ZKR nie je oprávnený svojvoľne nakladať s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu, pretože nie je oprávnený podnikat' a obchodovať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu, vrátane finančných prostriedkov získaných zo speňaženia konkurznej podstaty. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že ZKV neoprávňuje správcu investovať finančné prostriedky, získané speňažením majetku konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré už zo svojej podstaty sú rizikovým obchodom, pričom aj keď to správcovi zákon (ZKV) výslovne nezakazuje, neznamená to, že správca je oprávnený na takú činnosť, ktorá je v rozpore s účelom zákona. Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, že žalovaný správca nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil povinnosť v zmysle § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ výťažok získaný zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty správcu použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou starostlivosťou, nieto s odbornou starostlivosťou. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate úpadcu s odbornou starostlivosťou je daná tým (ako správne uviedol súd prvej inštancie), že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania žalovaného správcu s finančnými prostriedkami, získanými zo speňaženia majetku konkurznej podstaty úpadcu.

42. Odvolací súd sa stotožnil tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca (vzhľadom na výkon funkcie a činnosti správcu) vedel, že jeho povinnosťou je speňaženie majetku v konkurznej podstate a rovnako vedel, že finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty, sú určené na rozdelenie konkurzným veriteľom úpadcu. Musel mať preto vedomosť o tom, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne na účel určený ZKV, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňoval správcovi, aby finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku konkurznej podstaty úpadcu investoval do zmenkových obchodov, resp. iných foriem podnikania a obchodovania. Práve naopak, keďže ZKV správcovi pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu dáva zákonný príkaz konať s odbornou starostlivosťou a finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku konkurznej podstaty rozdeliť v prospech konkurzných veriteľov úpadcu. Správny je preto aj záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade sa u žalovaného správcu jednalo o zavinenie vo forme vedomej nedbanlivosti.

43. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje námietku odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za nedôvodnú.

44. Odvolací súd za neopodstatnenú považuje aj ďalšiu námietku žalovaného, že nie je vôbec jasné, z čoho pozostáva priznaná suma 158.211,97 eur, akým spôsobom k nej súd dospel. Odvolací súd upriamuje pozornosť na odsek 39 a 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie vysvetľuje, akým spôsobom ustálil výšku škody spôsobenej žalovaným. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, poukazuje na vyjadrenie samotného žalovaného zo dňa 16. septembra 2010, ktorým reagoval na opatrenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24K142/00-Že-361 z 20. augusta 2010, ktorým mu bola uložená povinnosť oznámiť súdu, aké úkony správca vykonal pre navrátenie finančných prostriedkov vo výške 170.000,- eur na účet úpadcu a uviedol, v akom rozsahu boli finančné prostriedky získané späť na účet úpadcu. V uvedenom oznámení zo dňa 16. septembra 2010 žalovaný sumu 170.00,- eur (z nej bolo priznaných 158.211,97 eur) žiadnym spôsobom nespochybnil, sumu nerozporoval, naopak opísal spôsob, akým vložil uvedenú sumu do spoločnosti CIH a.s. a aké právne kroky podnikol za účelom vrátenia predmetných finančných prostriedkov. V oznámení

žalovaný dokonca súdu oznámil, že spôsobenú škodu (škodovú udalosť) oznámil poisťovní. Žalovaný nepreukázal, že by predmetné finančné prostriedky boli vrátené v rozsahu, ktorý by prevyšoval priznanú sumu. So zreteľom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že výška škody, v rozsahu v ktorom bolo žalobe vyhovené, bola preukázaná.

45. Odvolací súd dal za pravdu žalovanému, že bez povšimnutia zostala ním vznesená námietka premlčania, a to aj v súvislosti so zápisnicou z pojednávania konaného dňa 7. novembra 2017, ktorá mu nebola doručená.

46. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

47. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

48. Podľa § 366 písm. d/ CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

49. Z citovaných ustanovení vyplýva, že odvolací súd nie je už oprávnený zaoberať sa námietkou premlčania ako „novotou“ vznesenou až v odvolacom konaní, nakoľko je nepochybné, že žalovanému nič nebránilo uplatniť si tento prostriedok procesnej obrany už v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d/ CSP).

50. Odvolací súd zistil, že sa žalovaný v odvolaní zo dňa 20. decembra 2017 bránil tým, že vzniesol námietku premlčania. Odvolací súd sa preto zaoberal včasnosťou jej vznesenia z hľadiska citovaných ustanovení. Spisový materiál žalovaným vznesenú námietku premlčania neobsahuje. Námietka mohla byť žalovaným vznesená na pojednávaní konanom dňa 7. novembra 2017. Ako bolo na základe šetrenia preukázané, nebola z tohto pojednávania spísaná v zmysle § 99 CSP zápisnica a nebol vyhotovený ani záznam v zmysle § 98 CSP. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zisťoval, kedy a či skutočne bola žalovaným námietka premlčania vznesená. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávaní konanom dňa 20. októbra 2021 pred odvolacím súdom vyjadril, že nevie presne identifikovať, kedy sa tak stalo. Uviedol, že predpokladá, že tak urobil vo vyjadrení k žalobe, nakoľko je to jeho bežný postup, ale nie je si úplne istý, nakoľko je každý prípad iný. Ďalej dodal, že nevie preukázať, že vzniesol námietku na pojednávaní dňa 7. novembra 2017. Spisový materiál neobsahuje žiadne podanie žalovaného, z ktorého vyplýva, že by si bol včas uplatnil námietku premlčania. Je pravdou, že z pojednávania zo dňa 7. novembra 2017 nebol vyhotovený zvukový záznam a ani zápisnica, odvolací súd však vzhľadom na vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného nedospel k záveru, že sa tak stalo v tento deň. Právny zástupca žalovaného, nepochybne vedomý si dôsledkov včasného neuplatnenia námietky, nevedel jednoznačne určiť deň, kedy mal námietku uplatniť, keď sa najprv vyjadril, že deň nevie verifikovať a následne uvádzal rozdielne možnosti, kedy tak mohol urobiť. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nebolo preukázané, že by si žalovaný včas uplatnil námietku premlčania, vzhľadom na ktorú by súd nebol oprávnený žalobe vyhovieť (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o nespísanie zápisnice, ako aj nevyhotovenie zvukového záznamu súdom prvej inštancie, niet pochyb, že takýto postup nezodpovedá ustanoveniam Civilného sporového poriadku, avšak odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že uvedené pochybenia samé osebe predstavujú porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko nimi nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva.

51. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania žalobou uplatneného nároku, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný argumentoval najmä tým, že si žalobca uplatnil nárok riadnym spôsobom až dňa 2. mája 2017, nakoľko podanie žalobcu z tohto dňa nepovažoval iba za spresnenie dovtedy nejednoznačného označenia žalobcu, ale za novú žalobu. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že s uvedenou argumentáciou sa vysporiadal súd prvej inštancie už v rozsudku č. k.

45Cbi/3/2013-236 zo dňa 5. decembra 2017 (ods. 7 odôvodnenia), ako aj v napadnutom rozsudku (ods. 8 odôvodnenia) a odvolací súd uznesením sp. zn. 1Obo/3/2018 z 18. júla 2018 (ods. 12 odôvodnenia), pričom závery súdu prvej inštancie označil za správne.

52. Odvolací súd sa nestotožnil ani s ďalšou námietkou žalovaného, že o škode bude možné hovoriť až po tom, keď sa ukončí konkurzné konanie vedené na spoločnosť CIH a.s a sa ustáli, ktorý veriteľ a v akom rozsahu bude resp. nebude uspokojený. V súvislosti s touto námietkou poukazuje odvolací súd na vyjadrenie správcu úpadcu CIH a.s. Mgr. Filipa Osvalda zo dňa 5. decembra 2016, ktorý súdu oznámil, že v prejednávanej príhode od spoločnosti AGRONOVA spol. s r.o. v „konkurze“ neexistuje v rámci konkurzného konania na spoločnosť CIH a.s. žiadne podané prihlášky zo strany žalovaného.

53. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a závislom výroku o trovách prvoinštančného konania a poplatkovej povinnosti potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny.

54. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému proti žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Uznesením č. k. 36K/142/2000-850 z 23. januára 2020 Krajský súd v Banskej Bystrici zbavil JUDr. Ing. Veroniku Puškár Škodovú PhD., Dolná 6A, Banská Bystrica funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu AGRONOVA spol. s r.o. v „konkurze“, Pekárenská 223, Jesenské, IČO: 31 637 680 a ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty spoločnosť SKP, k.s., Námestie SNP 74/28, Zvolen. Vzhľadom na uvedené pokračoval v konaní odvolací súd s takto označeným žalobcom.

56. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v

spojení s § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.